"Det är just hennes nycker, hennes ombytlighet, som fängsla mig. Sjelf af ett trögt lynne, oförmögen att vilja eller kunnna rycka mig ur min medfödda flegma, tycker jag om att hafva en varelse vid min sida, som retar, plågar och oroar mig. Derigenom liksom väcks jag till lif och känsla, utan att behöfva duka under för en sådan der våldsam passion, som den ni höll på att uppväcka."

"Och som räckte i åtta dagar," sade Stephana skrattade.

"Åtta sekel, min fru, och hade den varat en vecka till, så hade jag bestämdt skjutit mig för pannan."

"Ni gjorde det som var klokare."

"Ja, jag reste till Frankrike och började åter följa min plågoande, som rest ifrån mig under den der evigheten af åtta ändlösa dygn." Lorden förde näsduken öfver pannan, tillägande med ett tragikomiskt allvar: "Ni är en fruktansvärd kvinna! Har jag icke rätt deri, herr grefve?" utropade han på fransyska.

"I hvad?" frågade Herman och vände sig om.

"Att mrs Stephensen bör till antalet af dem, man bör bedja Gud bevara sig för att sammanträffa med."

"Det medger jag icke; tvärtom man står i skuld hos ödet för den lyckan," svarade grefven.

Lorden kastade sig tilbaka emot ryggstödet och sade med flegma:

"Herr grefve, ni har bestämdt kallt blod i edra ådror. När jag första gången såg mistress, tänkte jag: Gud bevara mig ifrån att få en dylik kvinna till hustru."

"Mylord," sade Stephana leende, "ni är just icke särdeles artig."

"Artig, mistress! Jag talar sanning; hade jag fått er till hustru, så hade ni gjort mig galen.' Lorden talade med ett sådant uttryck af orubbligt allvar, att Stephana, Jacobo och grefven måste skratta, huru litet böjd derför Herman än var.

"Ni gör mig ju till ett rigtigt odjur," sade Stephana.

"Alldeles icke, ni är en engel, och deri ligger olyckan. Tänk bara efter, huru ursinnigt man måste älska en engel! Det finns inga menskliga själskrafter, som skulle härda ut dermed, utan man slutade med att blifva galen."

Alla skrattade. Helfrid och Jane kommo äfven in och strax efter dem Elin. Hon var mycket blek och såg lidande ut. Sådan hade Herman icke sett henne. Lorden gick emot henne, sägande helt lugnt:

"Ni har haft migrän?"

"Ja," svarade Elin och helsade med en böjning på hufvudet på grefven och Jacobo.

"Huru befinner ni er nu?" frågade Herman. Det var första gången han tilltalade Elin direkt. Hon skiftade färg och såg upp till honom. Han stod åter stödd emot karmen af den kåsös hon satt sig på.

"Hufvudvärken är förbi," svarade Elin med ett mildt leende. "Ni och Stephana hafva tillbringat aftonen på tu man hand, tror jag?" bifogade hon.

"Ja, hvad tycker ni, grefvinna?" inföll lorden och tog plats hos Elin. "Och ändå har grefven sitt förstånd i behåll."

"Något som icke skulle hafva varit händelsen med er, mylord, ifall ni varit i grefvens ställe."

"Deruti har ni rätt, grefvinna. Ni minnes nog, huru illa det stod till med mig i Boston."

"Det skulle bevisa, att ni hade ett klent förstånd."

"Ingalunda, blott att grefvens blod icke är blod, utan — samt att mrs Stephensen är ett oemotståndligt, skönt och intagande fruntimmer, som till och med kan få en britts känslor till att sjuda öfver." Lorden lekte med sin lorgnett, och Herman såg Elin skifta färg samt med en missnöjd och otålig min rynka ögonbrynen.

'Serveradt!" ljöd det från dörren, och man begaf sig ut i matsalen.

Följande morgon var en klar och kall oktoberdag. Det hade frusit om natten, så att mark och träd voro betäkta med ett lätt flor af rimfrost. Utanför trappan på Kungsborg höll betjenten två sadlade hästar. Stephana och Jacobo trädde ut. Just som den senare lyftat upp Stephana i sadlen, kom grefven ut genom flygeln, och sedan han helsat, frågade han:

"Hvart ämnar herrskapet sig så tidigt?"

"Till prestgården, vi skola dit för det der fattighuset, som skall byggas."

"Rid då icke stora landsvägen," sade grefven, "folket håller på att lägga om bron, utan tag vägen öfver skogen! Eljes kommer herrskapet icke fram."

Han aftog hatten och drog sig åt sidan. Det var verkligen något vackert att se Stephana och Jacobo till häst bredvid hvarandra. De egde båda så ovanlig fägring, att man bibehöll ett oemotståndligt intryck deraf.

"Han är ovanligt vacker, och hon är skön," sade Herman och gick suckande ned åt stallet.

Jacobo och Stephana redo i friskt traf framåt alléen, och vid dess slut togo de af in åt skogen.

"Hvart har lorden tagit vägen i dag?" frågade Stephana. "Jag hörde af Eklund, att han redan ridit bort."

"Han och ryttmästar D. hafva begifvit sig på jagt. Ryttmästaren kom och hemtade honom. Nå, Stephana, såg du den rörelse, lordens ord om dig verkade på Elin,"

"Ja, det gjorde jag."

"Der skymtade hennes afund fram."

"Jacobo, vi äro alla afundsjuka, då vi älska."

"Bästa Stephana, tala icke om kärlek och Elin på samma gång."

"Och hvarför icke, eller hvad namn vill du gifva hennes känsla för mannen?"

"Passion, fantasi eller hvad du vill, blott icke kärlek. Minns Bulwers ord: 'Det gifs blott en kärlek, men många kopior af den.' Elins hjerta kan endast kopiera. Det finnes icke något djup och icke någon beständighet i hennes tycken. De likna irrbloss."

Stephana och Jacobo hade nu kommit till det ställe, der skogstigen blef så smal, att de ej kunde rida i bredd, hvarför Jacobo höll in sin häst och lät Stephanas få några stegs försprång. Samtalet afbröts derigenom. Plötsligt hördes ett häftigt hundskall i skogen, hvilket närmade sig allt mer och mer.

"Det låter som om herrarne hålla jagt här," sade Stephana och vände sig till Jacobo. I detsamma störtar en räf, förföljd af ett koppel hundar, tvärs öfver stigen framför de ridande. I ögonblicket smäller ett skott. Stephanas häst störtar. Jacobo uppgaf ett ångestrop, var med ett sprang ur sadlen och vid Stephanas sida. Hästen hade störtat, så att Stephana kommit under, och genom kontusionen och djurets tyngd hade hon förlorat sansen.

Lord Charter, den som lossat skottet, hade vid Jacobos rop skyndat fram, och med en ovanlig sinnesnärvaro hjälpte han till att befri Stephana ifrån bördan af hästen.

En stund derefter red Jacobo hem till Kungsborg med den sanslösa Stephana framför sig på hästen. Lorden hade begifvit sig till den i närheten boende läkaren.

På Kungsborg blef stor uppståndelse, då Stephana hemkom liflös. Elin, Helfrid och Jane skyndade hvar och en att med ångest egna henne all den vård de kunne; men det såg verkligen ut, som lifvet på allvar flytt. Herman hade ridit bort.

Då doktorn dröjde och Stephanas sanslöshet fortfor, oaktadt allt hvad man gjorde, fattade Jacobo hennes arm, sköt upp klädningsärmen, hvarefter han med en pennknif öppnade ådern. Helfrid höll upp armen och då Jacobo med det fina stålet rispade upp ådern, öfverstänktes både hon och han af den klara blodstrålen.

"Gud ske lof!" utropade Jacobo och lade sin hand på Stephanas hjerta. En svag och med möda frampressad suck gaf till känna att lifvet återvände, och hjertats slag blefvo allt tydligare och tydligare. När andedrägten blef någorlunda fri, lade Jacobo an förbindningen och böjde sig öfver henne för att erfara huru hon befann sig.

"Hur är det, älskade Stephana?" hviskade han med ångest.

"Illa, min älskling," hviskade hon.

Helfrid hade hört de nästan ljudösa smekorden och ryckte till, liksom det varit ett hvasst stål, som träffat henne. Åter tänkte hon: "Jacobo älskar henne."

Doktorn kom, och Stephana flyttades in i sängkammaren. Jacobo såg nu först på Helfrid och utropade:

"Min Gud! Ni är blodig." Han hade varit så upptagen af Stephana, att han icke gifvit akt uppå, hvem som stod vid hans sida, då han öppnade ådern.

"Det är icke farligt, det är hennes blod. Er panna är beständt deraf."

Jacobo kastade sig med ett uttryck af häftig oro ned i en emma. Han var mycket blek och såg lidande ut. Helfrid betraktade honom tigande en stund. Det kändes så kvalfullt inom henne, då hon såg huru uteslutande hans tankar voro fästa vid Stephana. En tystnad uppstod. Plötsligt yttrade Jacobo, då hans blick åter föll på Helfrid, som med sin näsduk aftorkade blodfläckarne från sina händer:

"Gif mig er näsduk, fröken Helfrid."

"Gerna; men den är nedblodad." Helfrid räckte honom näsduken. Han förde den öfver sin panna och sade sedan:

"Får jag behålla den." Rösten var nästan vek, men blicken hade samma oroliga uttryck.

"Ja, den är färgad af hennes blod och bör således vara dyrbar för er," sade Helfrid med eftertryck. "Behåll den."

"Ja, dyrbar för mig, deruti har ni rätt. Blodet är Stephanas, näsduken er, och derför gömmer jag den här." Han stoppade den inför västen på venstra sidan. Derefter steg han upp och gick fram till fönstret. I detsamma kom Herman in. Han hade vid sin hemkomst fått veta olyckshändelsen.

"Hvad säger doktorn?" frågade han med ett så förstördt utseende, att man tydligen läste deruti en allt uppslukande ångest.

"Han är ännu kvar inne hos henne," svarade Helfrid.

Herman kastade sig ned i soffan, och Helfrid tänkte:

"Det ser ut som bådas lif berodde på Stephanas. Ack ja, hon är ju också en engel."

Nu kom doktorn, som bestormades af frågor, på hvilka han svarade:

"Vi skola hoppas, att fru Stephensen går igenom det här olycksfallet, ehuru lungan blifvit mycket illa klämd."

Några dagar fulla af allmän oro och ångest förgingo. Helfrid satt så troget vid Stephanas säng och vårdade henne såsom den ömmaste syster. Elin gret, vred händerna och var utom sig. Jacobos hela själ tycktes vara hos den sjuka, och Herman tillbringade sin mesta tid af dagen i lilla salongen, för att kunna af dem, som gingo igenom uppsnappa en underrättelse. Lord Charter hade stängt in sig på sina rum, med en laddad pistol, i den bestämda föresatsen, att ifall mrs Stephensen dog genom hans förvållande, skjuta sig för pannan.

Tredje natten sutto Helfrid och en af Stephanas kammarjungfrur inne hos henne. Hon hade fallit i en lätt slummer. Helfrid lyssnade med glädje till den ovanligt fria andedrägten, ty läkaren hade sagt, att han fann Stephana vara betydligt bättre. Flickan hade somnat, med hufvudet stödt emot sängkanten och allt var så stilla och tyst i natten. Då kom Helfrid att tänka på, att det var i grefvinnan Gunillas sängkammare de befunno sig, och då klockan i det samma slog tolf erfor Helfrid något, liknande en rysning. Alla de hemska bilder hon hört i barnaåren om detta rum döko upp för hennes inbillning. Plötsligt knackade det tre lätta slag på dörren. Helfrid flög upp och var i ett ögonblick vid den sofvande flickans sida, der hon blef stående och stirrade på dörren. Allt förblef tyst, och Helfrid hade hunnit lugna sig, samt beslutat att gå och se hvilken det var, då det åter knackade, men den gången hårdare. Nu gick Helfrid att öppna. Framför henne stod — icke grefvinnan Gunilla, utan — Herman. Helfrid gick ut.

"Sofver flickan?" frågade Herman.

"Ja! Men hvad i Guds namn vill du vid den här tiden?"

"Helfrid, jag vill se Stephana."

"Hvad begär du?"

"Att du låter mig för en minut se henne." Då Helfrid ännu tvekade, fattade Herman hennes händer, sägande med ett eget bönfallande tonfall: "Helfrid, jag begär ju blott att se henne en sekund, för att kunna lefva."

"Herman, du älskar henne," hviskade Helfrid nästan dödblek.

"Älskar henne," upprepade Herman långsamt, sköt Helfrid åt sidan och trädde tyst in i rummet. Han gick fram till sängen och betraktade Stephana ett ögonblick. I detsamma slog hon upp ögonen.

"Herman!" hviskade hon med ett matt leende.

"Stephana!" stammade Herman och böjde sig ned.

Hon räckte honom handen och tillade lugnt: "Jag har trott, att jag skulle dö, och jag har önskat att se er innan dess. Tack, derför att ni kom! Det skall blifva mig bättre att tillfriskna, sedan jag sett er."

"Dessa ord komma mig att glömma allt hvad jag lidit under dessa dagar."

"Gå nu!" bad Stephana, men då Herman dröjde och betraktade henne med en blick, som utvisade att han icke tycktes vilja åtlyda tillsägelsen, tillade hon med det egna lugna och allvarliga uttrycket i rösten endast:: "Sir Edward." Herman spratt till, tryckte hennes händer och lemnade tyst rummet.

Några dagar derefter låg Stephana iklädd en lätt morgondrägt, på en hvilsoffa. Jacobo hade satt sig på knä vid sidan af soffan och höll Stephanas händer slutna i sina.

"Det är mig omöjligt, Stephana, att ens försöka att fästa mitt hjerta vid någon kvinna, och hvarje sådant bemödande från min sida voro vanmägtigt; ty minnet af hvad jag lidit står ännu för friskt för min själ. Lägg härtill att min tro på ditt kön blifvit betydligt rubbad, så bör du förstå att jag hvarken vill eller önskar att söka en ersätning för det eden jag förlorat."

"Men, Jacobo, med ditt lynne och din karakter är och förblir det omöjligt att stå ensam. Du behöfver ett hem, ett hjerta, till hvilket du kan luta dig i de veka ögonblicken, och hvar skall du finna det, om ej i en makas bröst. Derför, min älskling, bör du söka dig en varelse, hvilken du kan fästa vid ditt lif och hvilken står älskande och mild vid din sida."

"Sant, att jag fordom behöfde det. Nu" — Jacobo lutade ned pannan, "nu hvar skulle jag finna en kvinna, som förstod mig, som skulle förmå uppskatta det som är hos mig?"

"Frågar du mig, hvar?"

"Ja!"

"Helfrid."

"Jag väntade detta namn. Kanske skulle jag hafva älskat henne, om jag aldrig förr älskat, eller om jag aldrig. . ." Jacobo smålog.

"Nå, hvarför fortsätter du ej?"

"Ser du, Stephana, om jag aldrig hade känt dig, utan blott varit fästad vid Elise, då skulle Helfrid ha kunnat blifva farlig för mitt lugn; ty hennes lugna, ofta nästan kalla, alltid flärdlösa och osökta sätt skulle ha inneburit fara för mig, om jag ej hade din bild vid hennes sida och det oläkta såret i mitt hjerta. Nu åter kan Helfrid icke blifva annat för mig än en kär syster, ett barn, som jag skulle vilja leda och uppfostra, hvars ande jag skulle önska att utveckla så, att den ernådde en lika hög grad af utveckling som din. Men den kvinna, med hvilken jag skulle kunna förena mitt öde nu mera, måste vara min like. Den der drömmen, att vid min sida ega ett ljuft, älskligt barn, den är försvunnen och jag ville nu i min maka hafva min bästa vän. Dertill förefinnes ej ännu tillräcklig liksstämmighet emellan mig och Helfrid. Nej, den enda kvinna, jag efter det lidna skeppsbrottet, med obegränsad tillgifvenhet kan och är fästad vid, det är Stephana."

"Men jag kan icke blifva hvad du behöfver."

"Jag vet det, och derför min vän, blir Jacobo ensam." Han reste sig upp. "Dessutom, emellan mig och Helfrid ligga högmodets fördomar. Både hennes och mina. Min brud blef icke Stephana och icke heller Elise. Nå väl, jag har derför sökt mig en annan, och den heter arbete. Mitt hjerta skall förblifva troget sin första flamma."

"Hvilken förblir din trognaste vän."

"Tack! Vet du, Stephana, att jag ofta frågar mig hvarför ödet ej fogat så, att du och jag blifvit ett par."

"Troligen derför, att vi alltför väl passat tillsammans och i menniskornas förhållande till hvarandra träffa vi högst sällan en fullständig harmoni."

"Der borde likväl råda en sådan, då vi tänka på huru fullkomlig den är i hela skapelsen."

"Och hvarför? Jo, derför att skapelsen är ett verk af Gud, men de menskliga förbindelserna, är en produkt af menniskan sjelf."

"Sant — och derför tänker jag: då jag ej fick den, som passade för mig, vill jag ingen hafva."

"Så tänker äfven jag," hviskade för sig sjelf Helfrid, som stod lutad emot dörrposten i salongen och dold af dörrgardinen. Hon hade hört samtalet. Utför den stolta flickans bleka kinder smög ett par tårar, den hopplösa kärlekens bittra tårar.

En bjudning från Friherrinnan T. anlände några dagar derefter. Friherrinnan hade varit sjuk och ville nu se sina vänner till firande af sitt återvändande till helsa. Stephana kände sig ännu allt för klen att våga göra en dylik utfärd, i synnerhet som läkaren föreskrifvit stillhet. De öfriga, som ej hade något antagligt skäl att vägra, lofvade att infinna sig. En stund efter, sedan friherrinnans bud återvändt med svaret, inträdde Herman till Stephana, der hon hvilade på en soffa i budoaren.

"Reser ni till friherrinnan i dag?" frågade han.

"Nej, jag blir hemma."

"Vill ni skänka mig denna eftermiddag."

"Gerna; men skall grefven icke resa? Man skalf sakna er."

"Förlåt, att jag betviflar det; men om så äfven vore, är det mig omöjligt att i dag infinna mig hos henne. Äfven jag har en berättelse att meddela, och sedan skall mitt öde bestämmas."

"Jag har väntat det. Jag visste, att ni skulle komma att meddela mig den. Ni är välkommen i eftermiddag."

Herman gick, men strax efter honom inträdde Elin. Hon kastade sig ned på knä bredvid Stephana, fattade hennes båda händer och lade dem på sitt hufvud, sägande:

"Stephana, när?"

"Redan i morgon," svarade Stephana och förde sina händer öfver Elins glänsande hår.

"Jag hade redan förut bestämt morgondagen. När skall du tala vid honom?"

"I eftermiddag."

"Nå väl, hör mig. I morgon reser jag till hufvudstaden. Jag har gifvit lorden mitt ord att möta hans mor i Stockholm. Nu har jag beslutat att med några ord underrätta Herman, om att han skall bestämma öfver sitt och Elins öde, ty derpå kommer det att bero, om jag ifrån Stockholm beger mig direkt till England eller återvänder hit. Klockan elfva har jag bestämt mig för att resa. Gifve Gud, att . . ."

"Elin, jag känner här," Stephana lade handen på hjertat, "att han icke skall svika min tro på hans heder och pligtskänsla."

"Och ditt hjerta bedrager dig sällan, jag vet det. Han återfår både hustru och syster."

"Den senare blir belöningen för den förra. Huru länge ämnar du stanna i Stockholm?"

"Några veckor."

Stephana började tala om andra saker.

Sedan alla afrest till friherrinnan, inträdde Herman till Stephana.

"Välkommen, herr grefve, jag har väntat er en hel timme."

"Ursäkta mig! Men det kommer deraf, att jag förefallit mig sjelf såsom den, hvilken skall ut i en strid, der han känner att han skall stupa."

"Ni vill väl aldrig betrakta mig såsom er fiende?" Stephana smålog. "Sjelf har jag ansett mig för en vän, er bundsförvandt."

"Ni är en bundsförvandt åt det rätta och goda, men en fiende till min lycka."

"Jag tror icke, att man kan afvika ifrån det rätta eller goda och sedan vara lycklig; derför är jag äfven en lyckas bundsförvandt."

"Min fru, nämn icke lyckan och mig på samma gång," sade Herman med ett bittert leende och satte sig. "Ni förtalde Elins historia om lidanden. Jag vill nu i min tur låta er kasta en blick in i min själ, och sedan må ni bedöma storleken af det offer jag gör, då jag återknyter Elins och mitt öde. Hon har i dag skriftligen underrättat mig om, att hon i morgen reser från Kungsborg, och att det skall komma att bero på mig, ifall hon lemnar det för alltid, emedan såsom hennes ord lyda: om jag än en gång förskjuter den maka som i tolf år älskat mig, hon då för alltid öfverger Sverige. Hon reser, såsom ni troligen vet, i morgon klockan elfva; har jag icke innan dess beslutat mig, har jag förverkat all utsigt att godtgöra hvad jag brutit."

"Och ni ämnar?"

"Gifva Elin all den upprättelse jag förmår. Har ni tviflat på huru jag skulle handla, efter att ha hört allt hvad den arma lidit genom mig?"

"Grefve Romarhjerta, jag har icke ett ögonblick betviflat, att hos er klappar ett ädelt hjerta, men . . ."

"Ni har icke ansett det möjligt för mig att öfvervinna den motvilja Elin ingifvit mig."

"Eller rättare er afsmak för hennes låga härkomst. Hon, en skutskeppares dotter."

"Den tiden är längesedan försvunnen, då jag fäste mig vid en menniskas börd. Ni har ju nära nog lärt mig förakta min egen samhällsklass. Dock, det var icke derom, jag nu ville tala."

Han fattade Stephanas hand och slöt den emellan sina båda, med de orden:

"Lofva att höra mig med tålamod, äfven om jag nu kommer att i mina ord öfverskrida det rämärke, ni uppställt emellan er och mig, och om jag i mina uttryck icke alltid kan bibehålla sir Edwards flegma."

"Det lofvar jag, emedan jag nu känner er och vet att ni ändå aldrig skall förneka sir Edwards sjelfbeherrskning."

(Forts).

Doktorn

Sade att min sjukdom var obotlig.

Sade att jag skulle dö af Hjärtlidande.

Dr. Miles' Heart Cure medförde god hälsa.

"Jag har all orsak att rekommendera Dr. Miles' Remedies ty Heart Cure räddade mitt lif. Jag är en stor man, rätt mycket öfver sex fot, och väger nära tre hundra skålpund. För några år sedan var mitt hjärta så illa angripet, att jag ej väntade blifva frisk igen. Doktorerna förklarade mig obotlig. Jag märkte Er annons i en tidning och köpte sex flaskor Heart Cure. Jag kände mig mycket bättre däraf och fortsatte tills jag hade tagit tolf flaskor. Min sjukdom var organisk och jag väntade aldrig blifva frisk, men tack vare Dr. Miles' Heart Cure, är jag nu vid god hälsa, samt har varit i stånd att utöfva min professionela verksamhet ända sedan jag först började taga denna medicin för åtta år sedan. Jag är musiker lärare i sång och instrumentmusik, musikdirektör m. m. Jag har gifvit lektioner i hela staten Michigan och har rekommenderat Dr. Miles' Heart Cure till tusentals personer i olika delar af staten, samt har aldrig hört annat än godt däröm. Jag har förmått dusentals personer i mitt eget county att taga Dr. Miles' Heart Cure ty mitt namn betviflas aldrig af någon som känner mig." C. H. Smith, Flint, Mich.

"Jag är apotekare och har sålt och rekommenderat Dr. Miles' Heart Cure, ty jag vet hvad det gjort för mig och jag önskar jag kunde mera tydligt redogöra för hur frisk jag nu känner mig. Eder Restorative Nervine är alldeles utmärkt." Dr. T. H. Matts, Druggist, Hot Springs, S. D.

Alla apotekare säljа och garantera första flaskan Dr. Miles' Remedies. Sänd efter fri bok om nervösa och hjärtsjukdomar. Adress Dr. Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

FOR KVINNOR

som lida af svagheter, egna för deras kön, brukas som en dusch, arbetar ypperligt. Den rensar grundligt, förgör från, stannar flytningar, helar inflammation och sårnader, botar Hvita Flussen och katarr i nåsan.

Paxtine kommer i form af pulver, som måste upplösas i rent vatten, är betydligt mera renande, helande och fröfördrifvande samt ekonomisk än flytande antiseptiska medel för **Toalett och kvinnors speciella bruk.**

Säljes å alla apotek, 50c pr. ask.

Profaskar och bok med instruktioner fritt.

THE R. PAXTON CO., Dept. 44, Boston, Mass.

YOUR FORTUNE TOLD FREE

Skicka 2c i frimärken med uppgift på Er födelsedag och skall jag sända Ert horoskop från vaggan till graven. Allt som rörer affärer, kärlek, giftermål och helsa förklaras likt af den nu lefvande största astrolog. Alla förvånade och belåtna. PROF. LEO AMZI, Dept. 75, BRIDGEPORT, CONN.

ACKORDION FRITT

Ett djupt och mildt klingande instrument. Stort format, lodar 4½x9½ tum; 20 tonarter, tvåsländigt pipantal, 2 register, dubbel klig Ebenholts lådа. Klaffar och ytstyrsel af nickel. Sänd namn och adress för 25 paket BLUINE och säljі till 10c paketet. Sänd oss $2.50 och gifva vi Er detta utmärkta Solo-Ackordion. Skrif strax till BLUINE MFG. CO., 182 Hill St., Concord Junction, Mass.

Elegant Present

Brefpapper, vackert utstyrda med blommor och vers, passande för alla möjliga tillfällen i lifvet. Låda med 12 ark och 12 kuvert sändes portofritt vid emottagandet af 25 cents i frimärken.

SCANDIA NOVELT. CO.
46 UNION BLOCK, - ST. PAUL, MINN.

Alldeles fritt.

En och hvar, som insänder sitt namn och adress erhåller gratis ett profnummer af

SVENSK FAMILJ JOURNAL

samt vår boklista. Vid emottagandet af 20c i 2c frimärken, tillsända vi Er Svensk Familj Journal under en tid af 6 månader, och dessutom FRITT ett vackert häfte af samma journal af äldre dato, innehållande **100 smärre berättelser, dikter och illustrationer.** Passa på innan upplagan är slut. Skrif i dag till

C. RASMUSSEN PUBL. CO.,
720-724 So. 4th St., Minneapolis, Minn

NY BOK

med följande utmärkta berättelser:

"PÅ VERNAMO MARKNAD" af Carl Snoilsky med 3 teckningar af Victor Andren

"EN BARNSKO" Utkast af Georgia Berthoin Dahlander

"EN KAMP" af Gerda Fairoth

"DRISTIGHETENS HÖGBÅTSMAN" Ett Krigarminne från 1787—1790 Af Henrik af Trolle

"I VÅRLUFT" Skiss af Hillis

"ETT BLOMSTER PÅ VÄGEN" Tidsbild af Quid Vita

"UTSLITEN" Skiss af Sophie Linge

"ONSDAGSBRÖLLOPPET" Historisk berättelse af Sylvia

"I NÖD OCH LUST" Skildring ur lifvet af Brynjulf Höst

Pris 25 cents

C. Rasmussen Publishing Co.,
720-724 Fourth Street So.,
Minneapolis, - - Minn.